

- **Speedy en Buddy**
- **Schuldig?**

Twoe verhalen van Miranda Katuin

Voorwoord

Met het verschijnen van dit boek gaat een grote wens van Miranda Katuin in vervulling. Miranda volgde ooit de opleiding tot dierverzorger en is gek op dieren. Zij liep onder andere stage bij een rusthuis voor oude paarden en op dit moment is ze werkzaam op een zorgboerderij.

Miranda wilde graag een boek schrijven en vertellen over haar liefde voor dieren. Zo ontstond het verhaal van Speedy en Buddy. Het tweede verhaal is heel anders en gaat over hoe pubers denken en doen. Miranda is inmiddels een dertiger, en verbaast zich over alle spullen die pubers nu hebben én willen. Dit was de aanleiding voor het verhaal over Melissa.

Voor het schrijven van dit boek, heeft Miranda een taal cursus gevolgd bij het Leercentrum van Stichting De Trans. Hier leerde ze meer over de juiste grammatica en spelling. Door deze cursus kreeg ze ook het zelfvertrouwen, om een vaste column in het magazine van De Trans te schrijven. Dit magazine verschijnt vier keer per jaar en haar columns worden met veel plezier gelezen door medewerkers en bewoners van De Trans.

Als eindredacteur van dit magazine, had ik de eer de twee verhalen van Miranda te lezen en waar nodig te bewerken. Miranda heeft twee originele verhalen geschreven in eenvoudig Nederlands. Hierdoor zijn de verhalen geschikt voor jeugdige lezers vanaf ongeveer 10 jaar en voor volwassenen die het fijn vinden een makkelijk boek te lezen.

Namens Miranda en Stichting De Trans wens ik u veel leesplezier!

Elisa Eggink
communicatieadviseur De Trans

Speedy en Buddy

1. Een dier in nood

Tevreden liet Milou de camera zakken. Ze had een prachtige groep ganzen weten te filmen die net overvlogen. Ze liep verder richting een dorpje. En besloot daar op een terrasje te zitten. Wat een heerlijk weer voor mei! Toen het drinken op was liep ze verder, op zoek naar een nieuw dier om te filmen. Ze zag wat boerderijen en er liep wat melkvee buiten. Op zich een mooi object, de dieren lagen vredig te herkauwen.

Opeens werden haar gedachten onderbroken. Ze hoorde een geluid van een ander dier: 'Hihihi!' Dat was een paard of pony. Maar ze zag het dier niet. Nieuwsgierig liep Milou richting het geluid. Ze keek goed rond maar kon het dier niet ontdekken.

Weer hinnikte het dier. En toen zag ze de pony in de bosjes liggen. Was het dier ontsnapt? Ze keek nog eens beter. Er zat prikkeldraad om zijn benen en buik! Het dier was bruin-wit gevlekt en had een lichtbruin hoofd. Angstig keek hij haar aan en hinnikte nog eens alsof hij zeggen wilde: 'Help mij!' 'Arm dier, ik zal je bevrijden.' Milou voelde een rilling langs haar rug gaan. Ze vond het gevaarlijk om het prikkeldraad met haar blote handen los te maken. Ze had een kleine tang nodig. Vastbesloten liep ze naar een huis vlakbij.

Een vrouw van ongeveer zestig opende de deur. Milou legde uit wat er aan de hand was.

‘Ik heet Ilse,’ stelde de vrouw zich beleefd voor. Ilse legde uit dat de pony mogelijk verstoten was uit een kudde die in de buurt rondliep.

‘Weet u dat daarginds prikkeldraad ligt?’ vroeg Milou. Ze wees naar de plek waar de pony lag.

‘Er wordt wel vaker rotzooi gedumpt,’ wist Ilse.

‘Dat is een schande!’ reageerde Milou verontwaardigd.

‘Dan moet je het melden bij de gemeente. Ik vind het gevaarlijk om het zelf op te ruimen, voor je het weet ben je gewond.’

‘Net als die arme pony! Heeft u een tang zodat ik hem los kan maken?’ vroeg Milou.

Milou hoorde het dier opnieuw hinniken alsof het riep ‘Kom nu alsjeblieft! Dit spul doet mij pijn!’

‘Ik heb geen gereedschap kindje, dat heb ik weggedaan nadat mijn man overleed.’

‘Woont er dan misschien een veearts in de buurt?’

‘Ik zal hem bellen, maar dat kan even duren.’

2. Een wilde pony?

Ilse liep naar binnen en sloot de voordeur. Milou bleef twijfelend wachten. De pony hinnikte soms naar haar. Na tien minuten kwam Ilse eindelijk weer terug.

‘Hij zelf was er niet, maar zijn assistent komt eraan. Ik moet nu aardappels schillen kindje, veel succes!’ en haastig sloot ze de deur.

Milou hoopte maar dat de assistent vlug zou komen. Gelukkig stopte er na tien minuten een zwart busje met een trailer naast de bosjes. Een jongeman van midden twintig stelde zich beleefd voor.

‘Bastijn van Lunteren,’ zei hij en gaf haar een hand.

‘Milou Moorman,’ antwoordde Milou.

Bastijn liep met Milou mee naar de plek waar de pony lag. Hij had een tangetje bij zich en voorzichtig begon hij het prikkeldraad uit de vacht van de pony los te maken. Dat was een heel karwei, dat minstens een kwartier duurde. Hij zweette van inspanning. Eindelijk was het dier uit het prikkeldraad bevrijd. Op de buik en benen zaten kleine, bloederige plekjes.

‘Zo die is vrij.’

‘Als er maar niets beschadigd is,’ zei Milou bezorgd.

‘Ik maak in de praktijk meteen een röntgenfoto.’

Gelukkig kon de pony nog lopen. Bastijn zette hem in de trailer, wat erg makkelijk ging.

‘De pony leek dit wel gewend te zijn,’ dacht Milou.

‘Wil je mee of heb je andere plannen?’

‘Ik wil heel graag mee. Maar het verbaast me hoe makkelijk de pony de trailer inloopt. Ilse zei dat hier ergens een wilde kudde paarden loopt.’

Bastijn keek haar verbaasd aan. ‘Ik weet niets van een wilde kudde. Dit is een mak dier.’

Dus dat verhaal klopte niet? Bastijn was dierenartsassistent en zou zich niet vergissen toch? Maar hoe kwam Ilse dan bij dat verhaal?

Eenmaal in de praktijk maakte Bastijn een röntgenfoto. Even later kwam hij terug en liet hij Milou de foto op de computer zien.

‘Er is niks beschadigd gelukkig, Milou.’

‘Ik hoop dat we zijn eigenaar vinden.’

‘Voor een paar dagen kan de pony bij ons blijven. Daarna zoeken we een tijdelijke stal voor hem.’